

¹Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. ²És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a világosság. ³És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. ⁴Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, készítek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. ⁵Miközben ezt mondta, íme, fényes felhő borította be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok! ⁶Amikor a tanítványok ezt meghallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket. ⁷Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: Keljetek fel, és ne féljete! ⁸Amikor pedig föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.

⁹Miközben jöttek le a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül.

Kedves Testvéreim!

Néhány hete Dani egy jutalmat kapott. A többieket a nagyira bízva elmentünk hármásban egy kávézóba. Ebben nem is lenne semmi különös, de ez a kávézó egy olyan hely, ahol a kávé mellé különböző állatokat szolgálnak fel, még hozzá élő állatokat. Leguánt, agámát, gekkót, kígyót, nyuszt... Ez úgy történik, hogy van egy pincér, aki ezeket a kis állatokat fogja, és bizonyos időközönként az ember kezébe nyom egy-egy újat. Még felocsúdni sem volt időnk, máris egy gekkó ült a vállamon, majd úgy 5 percenként jött egy újabb állat. Dani eleinte tartott a dologtól, de a végén már „rendelt” és visszakérte a gekkót, amivel az elején még nem mert foglalkozni. Azóta is meséli mindenkinek, hogy „fogtam kígyót meg gekkót”. Miért mondtam ezt el? Azért, mert egy különleges élmény volt, amelyben nem volt idő gondolkozni azon, hogy akarom, vagy nem akarom, a pincér, kérdés nélkül a kezünkbe nyomta az újabb és újabb állatkákat, és az ember egyik ámulatból a másikba esett. Gyakorlatilag szédelegve jöttünk ki a kávézóból mesélve egymásnak az átélt élményt, pedig ugye ott voltunk mindhárman.

Mai alapigénk - Jézus megdicsőülése - egy egészen különleges, kiemelkedő történet az Újszövetségben. Egy nagyon egyszerű történet, ami ugyanakkor nagyon is összetett szimbólumrendszer. Az első reakcióm, amikor valamikor tizenévesen olvastam ezt a történetet az volt, milyen jó lenne nekem is ott lennem. De úgy tűnik, hogy nem csak nekem volt ez az első gondolatom. Raffaello Krisztus színeváltozása képén a három tanítvány mellett még van két külső szemlélő. A kép szélén megbújó két alak mintegy meglesik ezt az eseményt. És az egyik – elmosódott alak – mintha maga a művész lenne.

Igen, mert erre vágyunk. Bizonyosságra Istenről, hogy ő valóban az, aki, és, hogy Jézus is az, akinek Péter mondja: te vagy a Krisztus, az élő Isten fia. És ha már itt tartunk, akkor érdemes ezt a történetet megnézni abban a szöveggörnyezetben, ahová az evangélisták helyezték.

Az esemény mindhárom szinoptikusnál – Mt, Mk, Lk – ugyanúgy szerepel. A 4000 ill. 5000 ember megvendéglését követően mindenki bizonyosságot szeretne kapni arról, hogy Jézus valóban az aki, hogy ő a Messiás, a várva várt szabadító. Mindenki további jeleket szeretne. Jézus pedig rákérdez a tanítványoknál: és ti kinek mondotok engem. Péter válasza egyértelmű: *Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia*. Péter tehát kimondja, azt amit addig mindenki csak sejtett, de sem Péternek, sem a többi tanítványnak nincs konkrét, kézzel fogható bizonyíték a kezében. Mert Jézus tanított ugyan, ezért némelyek prófétának tartották. Csodákat tett, ezért azt mondták, hogy ő Illés, a csodatévő próféta, a messiás előhírnöke, aki az érkező Úr útját készíti elő. De mikor mondja már ki, mikor válik nyilvánvalóvá, mikor mozgósít, mikor csap az asztalra és mondja azt: én vagyok! De Jézus nem teszi. E helyett elkezd arról beszélni, hogy: *Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia*.

Aztán jön ez a történet, amit az evangélisták mind hozzákapcsolnak ezekhez az előzményekhez, azzal, hogy ezt mondják: ¹Hat nappal ezután.

¹Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. Miért éppen őket? Jutalom, kiválasztottság, kivételezés? Nem tudjuk, miért pont ők hárman, mindenesetre a három tanú jelenléte biztosította az események hitelesítését. Ma úgy mondanánk – közjegyző előtt hitelesített történet ez.

Itt tegyük egy kis kitérőt. Mert amíg azt látjuk, hogy Mt, Mk és Lk leírják ezt a történetet, addig János, aki elvileg ott volt, meg sem említi. Miért nem? Ha időrendbe tesszük az evangéliumokat, akkor Mk volt az első aki megírta. De ki volt Márk? Péter munkatársa (erről maga Péter ír a levelében), aki lejegyezte Péter ígéhirdetéseit. Tehát ez a történet nem mendemonda, hanem Péter mondta el, még hozzá a Rómában élő keresztyéneknek. Az, hogy János nem említi a történetet éppen, hogy erősíti a hitelességét. Mert ha

megfigyeljük – a legkésőbbi evangélium szerzője – nem ismétli azt, amit a többiek már elmondtak. Csupán egy-két történet van, amit kiemel a mondanivalójának erősítésére, de János evangéliuma csak a többiek ismeretének fényében érthető, hiszen így is fogalmazta meg – feltételezve azt, hogy a többiek által leírt történet, már legalább 25-30 éve ismert.

A három tanú által hitelesített esemény részleteinek megértéséhez szükséges némi ósz-i alapismeret is. ²*És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a világosság.* ³*És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal.*

Jézus elváltozása az Istennel való találkozás hatását írja le. Az Ósz.-ben Mózesrel kapcsolatban olvassuk: ²⁹*Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről; a bizonyosság két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcbőre sugárzóvá vált, amikor Istennel beszélt.*

És most ismét ott van Mózes a hegyen, Illéssel együtt. Ők ketten az Ószövetség két olyan alakja, akik már itt a földi életben átérték az Istennel való teljes közösséget. Mózes, akinek égő csipkebokorban jelent meg az Úr, aki a Sínai hegyen láthatta Isten dicsőségét, és aki élete végén egyszerűen csak eltűnt, és Illés, akit hollók tápláltak a pusztában, akinek angyal készített ételt, aki halottat támasztott fel, és akiért Isten tüzes szekéren jött el, hogy magához vegye, most ott állnak Jézussal együtt ezen a hegyen, és beszélgetnek.

Ami meglepő, hogy a tanítványok számára ebben nincs semmi meglepő. Legalábbis Péter későbbi reakciója erre nem utal. Talán ők is szájtátva kapkodják a fejüket, ahogy Danival mi a kávézóban. Talán fel sem tudják fogni, hogy mit is látnak, mit is hallanak. Nem álom volt ez, a valóság volt. És Péter szavai ezt igazolják. Kicsit félreérthetőek Péter szavai: *Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, készítek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.* A félreértés ott lehet, hogy első hallásra úgy tűnhet, mintha Péter szeretné ezt a helyzetet állandósítani, tehát örökké ott maradni Jézussal és a többiekkel. Pedig nem erről van szó, hanem arról, hogy Péter jelképesen ki akarja fejezni azt, amiről Mózes és a próféták is szóltak, hogy mostantól kezdve az Isten maga lakik népe között, tehát eljött az utolsó idő, eljött az ítélet ideje a világ felett. És bár Péter jól látja a dolgokat, mert valóban ez történik, de a sátorépítést, annak jelzését, hogy Isten az emberekkel van, Isten máshogyan képzei el.

⁵*Miközben ezt mondta, íme, fényes felhő borította be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!* ⁶*Amikor a tanítványok ezt meghallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket.*

Pénteken késő este hatalmas ködben indultunk vissza Pápáról Budapestre. A ködön azt kell érteni, hogy gyakorlatilag 30 és 50 méter között volt a látótávolság. Ez azt jelenti, hogy közvetlenül az autó előtti három-négy szaggatott vonalon túl esetleg az 50 méterenként kihelyezett útszéli póznákat lehetett sejteni. Ha reflektort kapcsoltam még rosszabb volt a helyzet, mert a ködben felerősödött fény visszaverődött és gyakorlatilag semmit sem láttam. Érdekes élmény volt ez, nem mondom, hogy félttem, mert nem volt időm rá, annyira koncentrálni kellett, még akkor is, ha lassan mentünk, de így utólag azért ez eléggé félelmetes 60 kilométer volt.

A tanítványokat fényes felhő takarta be, ami ebben az esetben azt jelentette, hogy maga Isten szállt le arra a hegyre, és nem csak leszállt, hanem a hangját is hallották: *Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!*

Ez a válasz Péter sátorépítési projektjére, amiben Isten sátorát szeretné felépíteni, az Isten jelenlétét akarja a helyhez kötni. Isten azt mondja, nem, én nem emberi kéz alkotásaiban lakom, hanem az egyszülött fiúban. Őt hallgassátok.

Isten már harmadszor jelenti ki Jézusról, hogy ő a fia. Először, amikor keresztelő megkereszteli, és hang hallatszik az égből, másodsor, amikor Péter kimondja – Jézus válasza erre az: *nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.*

Isten tehát nem helyhez kötött, hanem egy személyhez – Jézus Krisztushoz, akiről azt mondja itt Isten: őt hallgassátok. Ő az, akire figyelni kell. És a tanítványok mindjárt gyakorolhatják is a Jézusra hallgatást, mert a mennyei szózat után, miután Jézus megérinti őket és felkelnek a földről, azt mondja nekik: *Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül.*

Elképzelem, ahogy a három tanítvány lefelé jövet a hegyről lelkesen meséli egymásnak a látott és hallott dolgokat, Jézus pedig megtiltja nekik, hogy a többieknek is elmondják, egészen addig... meddig is? Itt Jézus a haláláról és feltámadásáról beszél, még mielőtt az megtörtént volna. És bár tette ezt korábban is, de van egy olyan érzésem, hogy a tanítványok ebből nem sokat értettek, csak azt, hogy ne beszéljenek a látottakról. A feltámadás után azonban már teljessé vált a kép, és így Péter számára és a többiek számára is egyértelművé vált, hogy miért is történt mindez: azért, hogy nyilvánvalóvá legyen, hogy Isten terve nem az,

hogy egy embert követve, az ő tanítására hallgatva, önmaga érje el a megistenülés állapotát, hanem az hogy Jézus kereszthalálába és feltámadásába vetett hittel kövesse az Isten fiát.

Ha visszalapozunk és megnézzük miről szóltak vízkereszt ünnepe után a vasárnapok, akkor azt láthatjuk, hogy egy felé mutattak. Jézus golgotai keresztre felé. És azt akarták erősíteni, hogy ne a csodákban, látomásokban, főleg ne a saját ügyességünkben, képességeinkben bízunk, hanem az értünk meghalt és feltámadt Jézus Krisztusban, aki nem csupán egy nagy tanító, nem csupán egy próféta, nem csupán egy ember, aki jó, megfontolandó, követendő dolgokat mondott és tett, hanem ő az Isten fia, a testté lett Isten, aki azért jött el ebbe a világba, mert Isten ennyire szeretett téged, hogy ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen. Csak Jézus halála és feltámadása ad értelmet mindennek.

A mai történet mondanivalója. Ne sátrakat akarj építeni, ne az Istent akard a magad életébe behívni, hanem vedd észre, hogy ő hív és vár téged, és elkészítette neked az utat fel a hegyre, az ő jelenlétébe, a vele való találkozáshoz. Ez az út Jézus Krisztus, aki kereszthalálával és feltámadásával utat nyitott, mert elvette a bűnt, ami elválaszt tőle. Ha ezt valóban hiszed, akkor hittel vallhatod, amit heti igénk mond: Fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad.

Adja Isten, hogy meglátszódjon, és mi már a feltámadás után vagyunk, nem vonatkozik ránk a tiltás, hogy elmondjuk, találkoztunk az élő Istennel, és az ő fiával, Jézus Krisztussal. Mondjuk el, adjuk tovább, beszéljük meg egymás között, ahogyan a gekkókról beszélünk, lelkesen és mosollyal az arcunkon.